

Rusko v pravém světle

AMERIKANÉ všeobecně mají omezené ponětí o ruském lidu a o tom, co se děje v Rusku. Někdy revoluce, která rázem přeměnila tuto baštinu autokracie v svobodnou demokratickou zemi, vyvolala překvapení a ještě více "právy" další, které udělily světu, že ruský lid pro tento převrat neležel byl připraven a že složí mu přiboulení přední místo v rodině demokratických národů na světě. Američané představovali si do nedávna Rusko jako zemi bažin, zamrzlých devět měsíců v roce, jejíž hlavním zdrojem příjmů je loy pro kožešiny. Typického Rusa představovali si jako ignorantního člověka, oddaného slepě pravoslavné víře, kterého policie a kozáci bijou a okradají. Rusko pak představovali si jako zemi, ne schopnou života, s cestami, po nichž přecházejí průvody mužů v okovech do vyhnanství na Sibiř.

To je důvod, proč náhlá revoluce v Rusku překvapila Ameriku, která doposud neměla se vysetřit, jak potlačeny tento lid mohl tak rychle sloužit jako zbraň velkou čísi ruskou v popředí všech pokrokových demokratických národů. Informace, které získává Amerika o Rusku, byly jedním ostranné. Jenom málo Američanů dovedlo vykouknout do skutečného ruského života a náležitě jej poznání.

Rusko, pokud rozdíly se týče, je největší národností na světě. Rozkládá se na celé šesté pocydu světa. Při zabíjení světové války Rusko mělo rozlohu 8,764,586 čtverečních mil. 436 tisíc lidí jako Spojené Státy, počítaje v to Alabku. Rusko tvoří více jak polovinu Evropy a celou severní Asii. Od východu k západu rozkládá se na 5,400 mil, zatím co je jeho největší šířka, od jezera Kara k Panuru, je 2,400 mil. Jeho pobřeží od ústí je 31,000 mil dlouhá a po celé na souši má 12,800 mil zářadí. Na severu ohraničuje se ruská číse Arktického oceánu, na východě Pacifikem, na severozápadě Baltickým mořem a na jihu a jihozápadě Černého a Kaspického moře. — Rusko hraničí s Ruskem na svém západě, Rakousku a Rumunsku na jihozápadě a Norsku a Švédsko na severu.

Větší ruská planina v Evropě je dobře zavodňována jezery a řekami, vřavajícími se do Baltického, Arktického, Černého a Kaspického moře. Volná, nejdůležitější ruská řeka, je zároveň největší řekou v Evropě a je splavnou po osmáct set mil. Druhá je druhou největší ruskou řekou, jež je také splavnou po značnou část svého toku. Dou je třetí největší ruskou řekou.

Rusko je jednou z nejobhatších minerálních zemí v Evropě. Zlato, stříbro, platina, železo, měď, sůl, uhlí a přírodní oleje jsou hlavními jeho produkty. Je ale a nepočetných i zůstane hlavně zemědělskou zemí. Má asi 900 milionů akrů pozemků, který je možno obdělávat a zroduňovat. Z tohoto množství 225 milionů akrů je černá ornice, na které dají se nejlepší plnění na celém světě. Pověst v Rusku nalézá se jenom asi dvacet obyvatel na jednu čtverečnou mil, pouze asi 215 milionů akrů je obděláváno a při farmácení užívá se zastaralých metod, několik v posledních letech, zvláště na velkých statech, užívá se v hospodářství amerických strojů. Zemědělství na Rusku bylo značně stěžováno následkem toho, že vláda dostatečně nestrála se o vývoj zemědělství, ale přes to Rusko produkuje dvě třetiny ovsu a polovinu žita v Evropě a více jmenem a pánem, než kterákoliv jiná země na světě, s výjimkou Spojených Států. V některých letech ale Rusko překonává v produkci těchto dvou druhů obilí i samotné Spojené Státy.

V posledních letech ruští zemědělníci počali jevit značný zájem o chov hospodářského zvířectva a v tomto ohledu Rusko překonalo téměř všechny evropské země. Téměř polovina koní na kontinentě

před válkou vypěstována byla v Rusku. V počtu hovězího dobytka, ovčí a koz Rusko nalézá se v popředí všech evropských zemí a jenom v chovu vepřového dobytka před válkou bylo překonáváno Německem. Rusko vedle zásobení domova každoročně vyváží za devadesát milionů živého dobytka do ciziny.

Průmysl ruský je teprve ve svých počátcích, ale pozoruhodně se vyvíjel v posledních letech, hlavně přispěním cizích kapitálů. V roce 1914 nalézá se v Rusku 17,356 průmyslových podniků, které zaměstnávaly 2,151,190 dělníků.

Počet obyvatelstva Ruska v roce 1912 byl odhadnut na 171,095,200. Rusové tvoří asi tři čtvrtiny tohoto obyvatelstva a ostatní jsou Litvinci, Poláci, židé, Finové, Turko-Tatari, Mongolové a Němci. Rusové sami pak rozděleni jsou na tři skupiny. Velkorusy, kteří nalézájí se v střední, severní a východní části Ruska, Malorusy, kteří nazývají se také Ukrajinci, nebo Rusiny, kteří bydlí na jihozápadě a Belorusy, kteří jsou usazení na západě. Pravoslavní, či řecko-katolictví, je hlavní vírou v Rusku a hlásí se k němu asi sedmdesát procent všeho obyvatelstva. Katolíků nalézá se v Rusku asi 11,420,000, protestantů 4,000,000, jiných křesťanů 1,200, mahomedánů asi 14,000,000 a asi 6,000,000 židů.

Tři čtvrtiny obyvatel v Rusku hovoří ruský. Ruština má tři dialekty a sice velkoruský, kterého používá se v literatuře. Tento dialekt je nejjednodušší, neboť hovoří jím sedmdesát milionů lidí. Po té je maloruský, či ukrajinský, kterým mluví lid na západě, a běloruský, kterým hovoří se na západě. Dialekt tento jeví značné příbuzenství s polštinou.

Nová ruská vláda nepochybně polská se eo nejvíce zjednoduší administrativní systém. Starý systém byl velice komplikovaný a množstvím těžko bylo mu rozumět.

Vlivy, které svrhly starou vládu a způsobily abdikaci cara, nalézá se v činnosti po mnoho roků. Nespokojenost s vládním systémem byla všeobecnou. Celá zákomodárna, výkonná a soudní moc nalézá se v rukou cara, který jí prováděl prostřednictvím téles, které si sám utvořil. Hlavním tělesem byla říšská rada, která tvořena byla osmdesáti členy, jmenovanými carem, a osmdesáti jinými členy, volenými na dobu devíti roků. To byl číste poradní sbor. Jiným tělesem, který zřízen byl carem Petrem Velkým. Jeho členové byli také jmenovanými carem. Sem tam byl nejvyšším soudem apelačním ve všech civilních a kriminálních případech.

Svatý synod byl jiným administrativním tělesem za starého režimu, který měl mít moc ve věcech církevních, ale který ve skutečnosti měl značný politický vliv ve vládě. Ministerská rada byla jiným tělesem, které jmenováno bylo carem. Provincionalní vlády se nalézály pod kontrolou generálního gubernátora a některé z nich byly opatřeny také vojenským gubernérem. Jedinými lidovými správními tělesy, do zřízení dny byly zemstva. Do těchto zemstev voleni byli zástupci lidem, ale několik dle všeobecného práva hlasovacího, vybráni voliči mohli býti jedině ti, kdož vlastnili nějaký majetek anebo nalézáli se v obchodu.

Ruští spisovatelé připravovali cestu tomuto převratu. Jím v pracích Puškinových a Lermontových možno naléztí mocné výkřiky potlačovaných a toužících po svobodě. Žádná literatura na světě nemá takových silných prací, v nichž projevuje se tak vystižně citelná hrdinství a potlačovaných jako právě literatura ruská. V žádném jazyce nebylo napsáno tak mnoho realistických prací jako v jazyce ruském. Ruští spisovatelé Gogol, Gščarov, Dostojevský, Turgeněv a Tolstoj a v novější době Gorkij, Andrejev, Bu-

STANICE PRO BEZDRÁTNOU TELEGRAFIÍ NA KOLECH.

Tento nový vynalezený obrněný automobil, opatřený aparátom pro bezdrátovou telegrafii a pozorovací věží, podobá se malé Eiffelově věži. Váž tato se dá složit.

řin, Areybašev a jiní volali mocným hlasem po svobodě. Měli mnoho žáků a imitátorů, kteří kráčeli v jejich slépečích a připravovali cestu k převratu, který v ruské říši stal se v nedávných dnech.

ŽIVOT V SIBÍRSKÝCH VĚZENÍCH.

Pád carské moci v Rusku znamenal svobodu pro tisíce politických vězňů, roztroušených po různých žalářích v Sibiři. Znamenat červánky nového dne, po kterém toužili a pro který pracovali s obdivuhodnou opravdovostí po řadu let, stále věřice, že mlézá se v dohledu. Mnoho politických vězňů, kteří odsouzení byli na Sibiř na doživotí, doufalo, že revoluce zkrátí dobu jejich vyhnanství.

Historie Marie Suklovové, židovské dívky, odsouzené na Sibiř, není neobvyčejnou, ačkoli naplněna je hrůzami, které zdají se nám neobvyčejnými. Před třemi roky historie zkušeností Marie Suklovové uveřejněna byla v Americe Century vydavatelskou společností pod názvem "Historie života ruského vypovězenice."

Marie Suklovova narodila se v malé ruské vesnici z chudých rodičů. Do 14 roku svého věku naučila na si práci, ani čísti. Po té sedmnáctiletá deera židovského rabína počala jí předčítati revoluční pamflety a Marie naučila se čísti, aby mohla zvědětí víc o tomto podivném učení. Spolu s jinými dětmi navštěvovala tajně sebzě, často konané v lesích, kde děti četly společně a rozmlouvaly o náslitnostech, které jsou páchny na lidstvu.

Jednou Marie s deerou rabína přehly z domova do nedalekého města, kde pomáhaly vyvolati stávkou mezi hotoviteli punoeh. Dívky mluvíly k dělnictvu a povzbuzovaly k revoltě. Dostaly se po té do rukou policie. Marie po té poslána byla otevrou do Oděsy, aby dostala se od svých revolučních

přátel. Přehla ale z domova svého strýce, jenž byla světema, a získala si práci v továrně na cínkovině. Ale již v té době její životním údělem bylo hlásání revoluční propagandy.

"Bylo nás šest, kteří jsme žili v jakési komunitě. Zemla, dělnice v továrně, 22 roky stará, která byla vytrvalou agitátorkou a organizátorkou stávek; David, klerk; Gregory, knihvazač, který již před tím byl ve vězení pro rozšiřování revoluční literatury; Nikolaj, barvíř, který stal se socialistou a připojil se k našemu kroužku pro propačání z vězení, kam se dostal pro hlásání nauk Tolstého; Ivan a jít. Zřídka se stávalo, že všichni byli jsme zaměstnáni; často celý kroužek žil z toho, co vydělal jeden anebo dva."

Tajná tiskárna byla zřízena a tisíce proklamací bylo tu vytištěno a rozděleno. Výchovná práce vedena byla mezi továrními dělnictvem.

"Každý z nás věděl, co je to vězení, a vyhnanství bylo možno očekávat, ale to nikoho neodradilo od práce. Ačkoli mohli všichni očekávat zatčení v každém okamžiku, žili ve svých volných chvílích tak veselé a bezstarostně jako by ne zvláštního se nemohlo jim státi."

To trvalo dva roky. Zemla a Ivan byli poslání do vězení, Gregory na Sibiř a Nikolaj odvolen byl k vojsku. Marie Suklovova byla poslána do nedalekého města Kiskáeva, aby zřídila tam tajnou tiskárnu. Byla zatčena a dopravena do vězení a spolu s ní dva nevinní staří lidé, v jejich domově bydlela. Byla nucena strávití celý rok ve vězení, než byla postavena před soud. Byla tehdy sedmnáct roků stará a odsouzena byla na Sibiř na doživotí.

Suklovova ve své knize lípí po té strastiplnou pout politikých prosválen na Sibiř. Po šestnácti dny pochozí dostali se do sibiřského města, odkud byli roz-

dělení do vyhnanství. Marie Suklovova byla nucena odebrati se sama do malé sibiřské vesnice, kde nalézálo se asi třicet ubohých chat. Byla přisouzena starému kostelníkovi, který měl nad ní bděti.

Starý, bílovlasý kostelník uznal, že děvče dovede čísti a hned po té přinesl jí dopis od svého syna, který nalézálo se ve věce proti japonsku. Jakmile rozeslo se po vesnici, že dívka dovede čísti, vesničané přimášli jí všechny, co měli ku čtení a dívka jim čtla. Z toho důvodu jednali s ní velice dobře. "Nebyla jsem déle ve vězení. Neviděla jsem více stěn vězení, ale přece nechtěla jsem se svobodnou. Bezúčelný život v už strašně sibiřské vesnici zdál se mi horším vězením. Vesničané mnoho pilí. Opjeli se, aby zapomněli na svoji smutnou existenci. Rozhodla jsem se, že přehnu a úmysl svůj jsem také provedla."

Podarilo se jí získati lahseň privodní listiny a dostati se zpět do domova, kde spatřila opět své staré rodiče. Odtud odebrala se do ženy a stala se členky ní ruské organizace teroristů. Byla poslána zpět do Ruska, aby usmrtila generálního gubernátora v Kijevě. Nikolaj, barvíř, byl její společníkem. Po nějakou dobu smazali se oba naléztí příležitost k usmrcení gubernátora, ale marně. Očekávali se tudíž do Černigova, aby usmrtili gubernátora tamního. Zde úkol svůj provedli. Byli oba zatčeni a vrženi do žaláře. Nikolaj odsouzen byl k smrti a popraven, Marie odsouzena byla na doživotí na Sibiř. S jinými pěti mladými ženami, revolucionářkami, byla poslána do sibiřského vězení v Akatui. Pětčlenné pokusy se o útek z tohoto vězení, ale pokaždě bylo jim v tom zabráněno. Marie čtyři léta strávila v tomto vězení a posléz byla dopravena do Irkutsku, aby podrobila se operaci. Za deset dní po operaci podařilo se jí přehnuti.

V přestoupení za milosrdnou sestru dostala se do Mandžurie a odtud pak ku svým přátelům do Ameriky. Nepřestala však věřit, jako ostatní muži revolucionáři, že naděje den svobody pro Rusko. Někudmalá se. Politici provinile, kteří připravovali cestu k revoluci, byli osvobozeni a jako volní lidé vrátili se do Ruska, kde bude se jim žiti volnější a spokojenější. Na utrpení v minulosti vzpomínati budou jako na oběti, které bylo nutno přinést v zájmu lepší budoucnosti Ruska.

KDE NĚMECKÁ VOJSKA ZAHÁJÍ PŘÍSTÍ NÁPOR

Rychlý postup spojených armád na západní frontě zakončen byl dne 24. března. Vojska spojená od tohoto data na dobu přitomnou sice nalézájí se na stálém postupu, ale tento je pomalejší, poněvadž dostižena byla tak zvaná Hindenburgova linie. Tato linie byla určena zastaviti další postup spojených a budeti schopna tak nemítí, ačkoli dle budoucí.

Německý ústup oznámován je německou válečnou úradovnou jako strategický pohyb a považujeme-li jej za takový, uvázme, do jaké míry Němcem prospěl a jaké přinesl jim výhody. Fronta Němců zkrácena byla tímto ústupem o 40 mil číaz uspořeno bylo pro Němce kolem 150,000 vojáka a nepočetných diváků tak pro spojené, kteří udržují svoje linie mnohým silněji.

Připravují spojené k zahájení

žurní ofensivy na frontě mezi Arrasem a Soissons byly učiněny ne-potřebnými. Bude to vyžadovati doby aspoň dvou dalších měsíců, než nové přípravy budou vykonány pro nový útok na této frontě, jestliže se strategie spojených rozhodne proti na této části fronty. Němci odepřeli se spojení svěsti bitvy na půdě, kterou obhájovali po celé minulé léto.

Je těžko říci, jestli nová německá linie tak silná, aby vzporovala mocným nárazům spojených po delší dobu, stejně také je těžko uvěřiti projevovanému náhledům, že Němci smazí se spojením v těchto místech připraviti nějakou past. Spíše možno věřiti zprávám, že Němci chystají se k velké ofensivě proti spojeným, hrdto mezi Arrasem a Severním mořem, nebo mezi Soissons a Verdunem, anebo mezi Pont-Maousson a Vogesami, na frontě při Nancy. Až doposud nejeví se žádné známky takového možného pohybu.

Útok na frontě mezi Arrasem a Severním mořem nezdá se býti velkou pravděpodobností následkem toho, že spojení nalézájí se tu ve velké převaze a jsou naležtí opatření děly. Také útok mezi Soissons a Verdunem neměl by valné naděje na úspěch, poněvadž Francouzové zřídili tu dokonale obranné opevnění a jsou tu připraveni čeliti německému náporu lépe, než na kterémkoliv jiném místě dlouhé linie.

Jestliže Němci připravují se k náporu na západní frontě, pak bude to nepochybně na frontě v Lotrinsku s Nancy jako cílem. Ale je také možné, že Němci vydají spojení armádám úzení, které nemelo valné vojenské ceny, aby získali vojska pro nápor na některém jiném místě válečného jeviště, huf v Rusku, na Balkáně anebo proti Italii. O přípravách k takovém útokům došly v posledních dnech zprávy, ale nebyly založeny na ničem určitém.

Jestliže rozhodnou se Němci pro útok na ruské frontě, nebude to v důsledku posledních událostí v Rusku, neboť je dobře známo, že Němci pravidelně svoje útoky připravují nejméně 6 měsíců předem, neboť moderní ofensiva vyžaduje pracně přípravy a dlouhé periody předběžné činnosti. Je spíše možné, že Němci připravovali svůj útok na východní frontě v ovážení vnitřního stavu v Rusku, jenž vedl k revoluci. Nepochybně počítali, že takový nápor přinesl by jim jisté výhody. Došlo-li ale k rozhodnutí k takovému náporu, pak nestalo se to jisté v březnu tohoto roku, ale hned na počátku zimy.

Také útok na sibiřskou armádu v spojení mohl by centrálním množstvem příkřestí značné výhody. Spojení nedrží Monastýr příkřestí pevně a silnější vojska centrálních množstev snadno mohla by zahábiti mužstvo generála Sarrailla, kdyby jednalo se o dobře připravenou ofensivu, ačkoli dobytí města Soluně nezdá se býti možností. Takový útok znamenal by úspěšti transportačních zdrojů spojených v místech, kde je značné množství brániť se proti ponorkové činnosti.

Je také možný útok proti Italii, který byl by nepochybně opakovanu ofensivy Rakusanů. Ale i kdyby tato ofensiva proti Italii byla zdárnou, nemohla by přinésti Němcům žádné zvláštní výhody. Tak je jisto, že centrální množstvi v průběhu minulé zimy snažily sesliti svoje linie na všech frontách a shromáždití silné rezervy, které jsou připraveny k vržení na kterakoliv část válečného jeviště.

Je možné, že centrální množstvi nemají v úmyslu zahájití ofensivu v žádném místě letošního jara v očekávání vývoje ofensivy spojených. Rezervy, které byly shromážděny, mohou býti použity k udržení linie, která nejvíce bude ohrožena. Němci jinými slovy mohou zaujati vyčkávací stanovisko, spoléhajice se prosatím na svoji ponorkovou kampaň.

Chvála.
"Tatínku, mne dneska pochválil pan učitel."
"Co ti řekl?"
"Když byla moje početná díloha správné, řekl mi: "Nu, konečně slepé kuře nalézá přece jednou arno."

JEDNA Z PŘÍČIN NĚMECKÉHO ÚSTUPU NA ZÁPADNÍ FRONTĚ.

Tvrdí se, že velká díla spojených jsou nyní sehopna překonati i díla německá v usnosti o dvě mile. Na obrázku našem spatrujeme jedno z velkých anglických děl na frontě při řece Somme.